

[Kirsten Jacobsen]

Når man så ser på de reelle eksempler, kan man se, at folk er sluppet fra projekterne med en gæld på 200.000 kr., på 300.000 kr. eller på andet. Eller man kan opleve, som én af dem gjorde, at få et brev fra ens kreditforening om, at ejendommen er belånt med et realkreditlån på 1,5 mio. kr. Ekspropriationskommissionens fastsatte erstatning er 1,1 mio. kr., og herved fremkommer der en difference på 380.000 kr., og Nykredit er ikke indstillet på at meddele deres klient saldokvittering mod indbetaling af et eller andet beløb eller lave en afdragsordning over en årrække.

I den anledning vil jeg godt hæfte mig ved, hvad et medlem af den socialdemokratiske gruppe, fru Karen Jespersen, har sagt: De berørte parter skal have gældssanering. Er det et forslag, som regeringen positivt vil overveje: at gå ind og se på eksempelvis den pågældende, jeg lige nævnte, som står med en gæld på 500.000 kr. på ryggen, og må nøjes med et hus, der er meget mindre, i meget dårligere stand end det, han havde, så han kan komme videre i sit liv? Hvis man ikke kan få gældssanering – for kreditforeningerne er altså ikke villige, og det har de heller ingen pligt til på nogen måde – så kan man altså efter min mening ikke kalde det fuld erstatning.

Når man siger, at der kun var tale om tre lejere, så var det tre lejere, der på det tidspunkt, svaret blev givet, ikke havde fået en anden bolig. Men det fremgår ganske klart og tydeligt af svaret, at ingen lejere har fået tilbudt erstatningsbolig. De har kun fået at vide, at de havde tre måneders opsigelse efter reglerne, men man ville være meget store mod dem, så man indrømmede dem dog seks måneder. Og så måtte man altså ud og finde, hvad man kunne få. Det gjorde, at lejere, som havde daginstitutioner og arbejdede i området, måtte flytte til helt andre områder for at få et sted at bo eller også acceptere en meget dårligere bolig, en meget ringere standard eller en meget højere leje end den, man havde. Det berørte faktisk alle 127 lejere, der var tale om. Blot fordi et sådant problem kun opstår meget, meget sjældent, synes jeg, det er for dårligt, hvis Folketinget ikke vil gå ind og sige, at de bestemmelser, der er i grundloven, som siger, at man skal have fuld erstatning ved ekspropriation, skal være fuld erstatning. Der skulle have været hjælp til den sagkyndige bistand, som tra-

fikministeren sagde at man har ret til, og ministeren ved lige så godt som jeg, at den jo kun ville have været brøkdelen af udgifterne ved ekspropriationen. Man har stået alene over for disse mammutkommissioner og følt sig tromlet ned, og for at undgå den situation kommer Fremskridtspartiet med dette forslag.

Vi vil være tilfreds med, hvis man under udvalgsarbejdet kan samle sig om nogle formuleringer. Næste gang, vi skal lave et projekt, det være sig et vejprojekt, et broprojekt eller noget andet, vil vi have nogle bedre regler, som giver borgerne en bedre beskyttelse, en bedre rådgivning og en bedre hjælp end det, man var i stand til at præstere på Amager. Så synes jeg, vi er kommet meget langt, men det er ærgerligt, at så mange på Amager måtte lide for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 197:

Forslag til lov om ophavsret.

Af kulturministeren (Jytte Hilden).
(Fremsat 9/2 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Qvist Jørgensen (S):

Det er sjældent, man kan opleve, at et lovforslag med bemærkninger og bilag fylder hele 133 tætskrevne sider, men det synes vi bestemt ikke ministeren skal klandres for, tværtimod. Der er tale om et særdeles velgennearbejdet og nødvendigt detaljeret materiale, der tjener til at følge op på og sammenskrive en lang